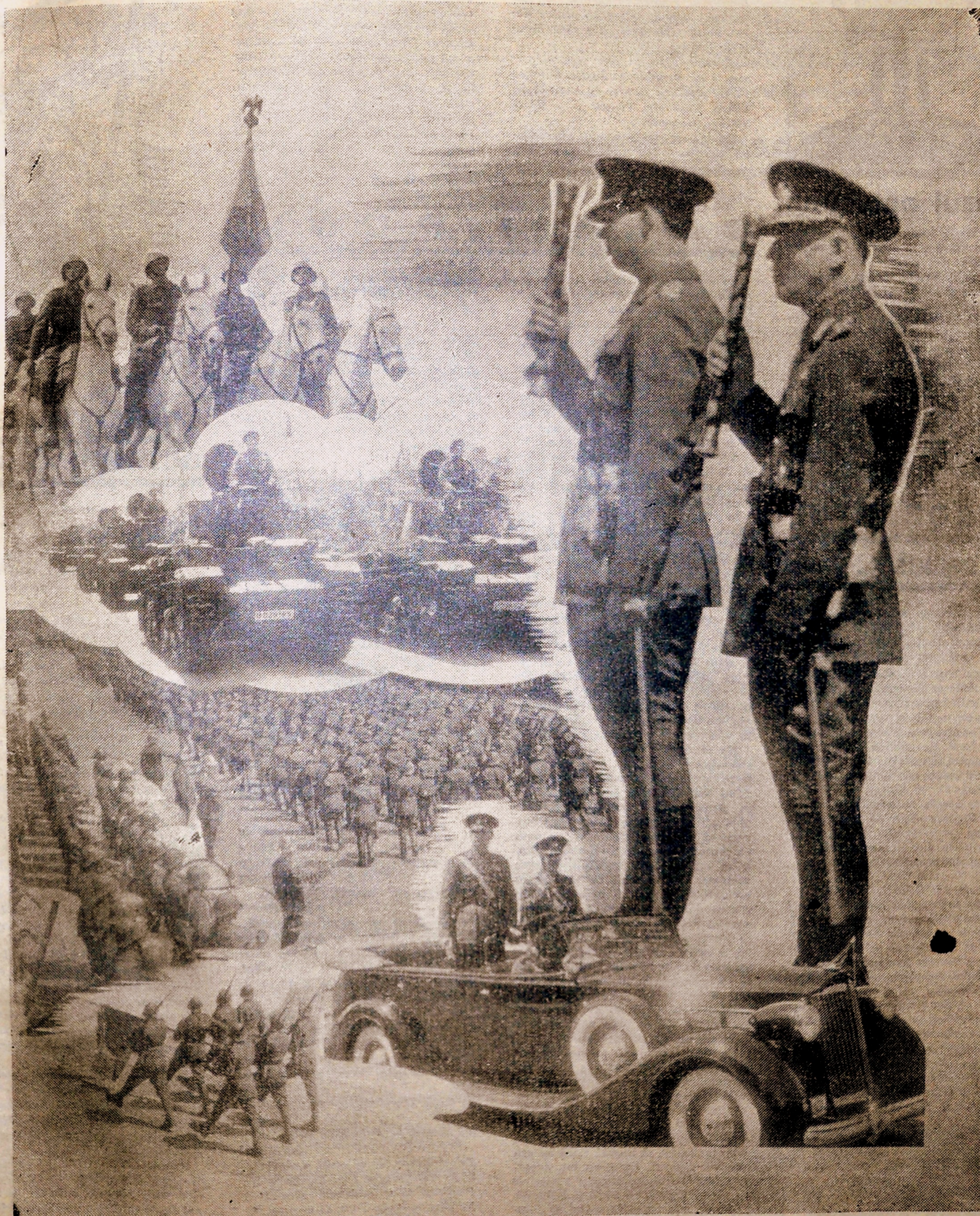
SENTINELA

ANUL IV, Nr. 20
16 Maiu 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

10 MAI 1943

Sub cer de războiu, sărbătoarea noastră naţională a fost prăznuită de toţi Românii cu un avânt nemărginit. În Capitală parada s'a desfăşurat într'un cadru înălţător în prezenţa M. S. Regelui şi a Mareşalului Conducător. A fost într'adevăr sărbătoarea Armatei noastre brave, nădejdea de totdeauna a Patriei. Poporul a aclamat îndelung pe ostaşii din mândra paradă. In faţa bărbăţiei lor mulţimea a simţit mai adânc credinţa în izbânda finală şi siguranţa în viitorul Neamului.

SCHIMB DE TELEGRAME INTRE D. MAREŞAL ANTONESCU ŞI FUEHRER CU PRILEJUL ZILEI NAŢIONALE GERMANE

Cu prilejul Zilei Naţionale germane, Domnul Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român, a adresat Führerului următoarea telegrmaă:

Excelenţei Sale Führerului
Adolf Hitler
Berlin

In ziua sărbătoarei naţionale germane, gândul meu se îndreaptă către Excelenţa Voastră, rugând-o să primească cele mai calde urări pentru Marea Naţiune Germană şi pentru Excelenţa Voastră.

Măreţia luptei pe care poporul german o dă, apărând civilizaţia Europei, va stă mărturie istoriei de mari împliniri a Excelenţei Voastre şi a Marei Naţiunii Germane.

Primiţi, vă rog, Excelenţă, încredinţarea sentimentelor mele devotate.

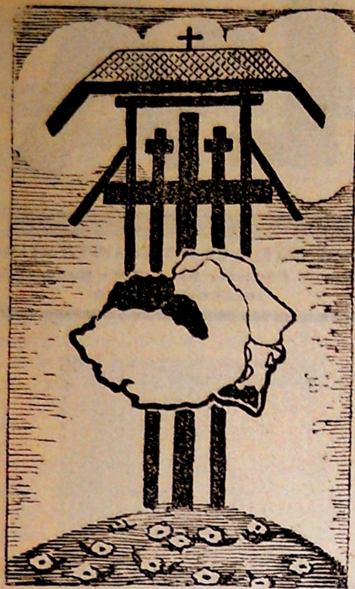
Mareşal Antonescu

La telegrama d-lui Mareşal Antonescu, Führerul a răspuns următoarele:

Excelenţei Sale
Domnului
Mareşal Antonescu
Conducătorul Statului Român
Bucureşti

Vă exprim sincerele mele mulţumiri Domnule Mareşal, pentru prietenoasele urări pe care mi le-aţi trimis cu ocazia sărbătoarei naţionale a poporului german, cu ferma convingere că lupta comună pentru menţinerea culturii europene va duce la nimicirea bolşevismului şi vă transmit, odată cu mulţumirile mele şi sincerele urări pentru prosperitatea personală a Domniei Voastre, Domnule Mareşal, şi pentru un viitor fericit şi asigurat al poporului român.

Adolf Hitler

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

DOROBANŢUL nu se lasă...

Sunt printre noi ostaşi care nu-şi pot astâmpăra setea de a lupta, dacă ştiu că duşmanul fiinţei noastre naţionale, n'a fost încă complet zdrobit.

In drum spre ţară, în sânul familiei, sau ori unde ar fi, aceştia nu pot găsi liniştea sufletească necesară, de care un luptător are nevoie şi cer cu toată dogoarea dorinţei de a lupta, să plece din nou pe front. In oglinda sufletelor acestor oameni se resfrâng toate virtuţile vitejilor din care este plămădit Neamul Românesc.

Printre aceştia se numără şi sublocot. A. Popescu dintr'un regiment de Dorobanţi.

Desprindem din scrisoarea către comandatul său următoarele:

„Stimate d-le Colonel,

Vă rog, ca în noile unităţi ce eventual le veţi trimite pe front, să-mi acordaţi onoarea de a pleca din nou cu ele. Doresc să-mi pot răzbuna pe aceia ce i-am pierdut şi pe care nu-i pot uita uşor.

Indiferent compania sau arma în care mă veţi încadra.

Cred că, dat fiind bunătatea pe care v'o cunosc, îmi veţi soluţiona favorabil această rugăminte.

Prin mine, cei ce au luptat vă trimitem asigurarea deosebitului nostru respect şi devotament.

Tuturor celor din Regimentul nostru, vă rugăm să le transmiteţi dragostea noastră.

Să trăiţi d-le Colonel,

Slt. A. POPESCU

9/III/943.

CALAII ROŞII

Lumea întreagă trăieşte azi sub impresia puternică a masacrelor descoperite în pădurea Katyn, unde au fost măcelăriţi peste 12 000 de ofiţeri polonezi. Aceste crime sălbatice şi asasinate odioase comise de bolşevici, fac parte dintr'un sistem bine întocmit. Ele ne amintesc cadavrele descoperite, în număr de peste nouă sute, din celebra cazarmă din centrul Lembergului, de sălbateca ucidere a atâtor intelectuali români prin beciurile din Cernăuţi şi Chişinău; de acea groapă comună dintr'un sat de lângă Odesa, unde au fost găsiţi ucişi o mulţime din deportaţii noştri bucovineni şi basarabeni.

In aceste zile de Mai şi Iunie se împlinesc doi ani de zile, de când au început deportările în masse din Basarabia şi Bucovina. Şi au trecut doi ani de atunci şi nu mai ştim nimic de soarta fraţilor noştri. Te umple jalea, când treci prin satele din jurul Cernăuţilor sate româneşti, odată bine înstărite, cu oameni zdraveni, adevăraţi plăieşi ai lui Ştefan cel Mare, dar astăzi case pustii şi totul în paragină. Căci familii întregi, părinţi şi copii au fost vârîţi de către cioclii camioanelor negre noaptea în celebra dubă şi transportaţi, Dumnezeu ştie unde, în depărtata Siberie sau în vreo pădure ca cea dela Katyn.

Nu există sat, nu există familie din Bucovina şi Basarabia, care să nu numere în sânul ei o sumă de deportaţi. „Toţi oameni bogaţi sau care au rude în România, trebuiesc nimiciţi fără milă, căci sunt cei mai primejdioşi duşmani ai partidului comunist", a spus un procuror comunist unui primar dintr'un sat de lângă Cernăuţi. Şi avea dreptate, căci oamenii cu vază şi cu greutate nu puteau fi uşor ademeniţi pentru doctrina comunistă. De aceea, agentul bolşevic venea noaptea, bătea în poartă şi cerea să i se deschidă. Intra în casă cu pistolul întins, şi în cincisprezece minute întreaga familie trebuia să fie îmbarcată în maşina neagră. Astfel, au fost deportaţi numai din Bucovina peste 40.000 de suflete. Au trecut doi ani de zile şi nicio veste şi nicio scrisoare nu s'a primit dela ei.

Guvernul emigrant polonez, sezisat de masacrul dela Katyn, a cerut guvernului bolşevic să elibereze pe cei 370.000 de polonezi, ce se aflau pe teritoriul Uniunii Sovietice din toamna anului 1939. Drept răspuns, Moscova a rupt relaţiile cu guvernul polonez din Londra Astfel, că această taină cu prizonierii polonezi, cât şi cu toţi deportaţii din teritoriile ocupate vremelnic de către bolşevci, nu poate fi deslegată.

Aceste masacre şi deportări ne dovedesc clar la ce ne putem aştepta, dacă Europa va fi lăsată pradă bolşevismului. Ce am fi devenit noi dacă la 22 Iunie 1941, n'am fi ascultat, de îndemnul Mareşalului şi n'am fi pus mâna pe arme, ca să ne apărăm ţara şi fiinţa noastră naţională. Siguri de izbânda lor, bolşevicii ar fi exterminat toată populaţia românească, împuşcând sau deportând pe toţi fruntaşii satelor noastre.

Şirul crimelor, asasinatelor şi deportărilor a fost însă întrerupt; ostaşul român, luptând alături de camaradul său german, a alungat de pe pământul strămoşesc aceste bestii cu chip de om. Şi acest ostaş, fiu al gliei româneşti, nu va depune arma, până când nu va răpune balaurul ce s'a aşezat asupra hotarelor noastre.

Marşul României

Ne cheamă iarăşi Ţara să mergem la hotare
Să ne-apărăm pământul prin ploaie şi prin ger
Să trecem peste moarte, arzând ca mândrul soare
Cu mâinile pe arme şi sufletul în cer!...
Pe scuturile noastre, cu slove fulgerate
Din inima durerii, s'a scris un nume sfânt.
Sunt slove de lumină şi'n inimă săpate
Şi pentru noi înseamnă un veşnic legământ.
Să mergem toţi la luptă, ne cheamă 'ntreaga Ţară
Istoria ne cheamă cu buciume de dor.
Privind la codri tineri, pe munţi cum se 'nalţară
Să implântăm dreptatea în veşnicul ogor.
Ne cheamă biruinţa, prin noi, să înflorească
Triumfătoare zile cu cerul mai curat.
Să fie sărbătoare în Ţara Românească,
Pământul să ne fie de soare sărutat.
Ne cheamă iarăşi Ţara, să mergem la hotare
Să ne-apărăm pământul prin ploae şi prin ger.
Din sfânta noastră jertfă să ridicăm altare
Cu inima de cântec, şi sufletul de cer.

SUBLT. ION POTOPIN

CINCI ANI DELA MOARTEA POETULUI OCTAVIAN GOGA

Amintindu-ne de poetul Octavian Goga, acum, după cinci ani dela moartea lui, împlinim un act de recunoştinţă faţă de memoria marelui luptător naţionalist, a cărui operă se confundă cu istoria sbuciumată a neamului nostru de peste munţi.

Recitind astăzi scrisul lui viguros şi plin de revoltă, în care domină ideea naţională, gândul te poartă cu mulţi ani în urmă, la acele vremuri în care se pregătea marea bătălie a împlinirii destinului românesc. Versurile lui Goga pătrundeau în coştiinţa fiecăruia cu puterea unui crez de luptă. El pregătea, după ceilalţi luptători şi martiri ai libertăţii, calea biruinţei. Cântecul desrobirii pătrunsese în inimile tuturor şi trăia ca o flacără neştiută de o parte şi de alta a munţilor.

Poeziile lui Octavian Goga s'au desprins din clocotul de durere al fraţilor subjugaţi care aşteptau de mult o „dreaptă sărbătoare" şi pe drept cuvânt a fost numit el „poetul pătimirii noastre".

Octavian Goga a iubit pe ţăran şi aşezările lui de glia strămoşească. Pentru el satul constituia forţa cea mai mare a neamului. Aci, în satul de peste munţi, în satul de plugari, robi ai pământului înstrăinat, cu preoţi şi învăţători ce se trudesc să ţină aprinsă făclia naţionalismului, în satul cu tradiţii străbune şi cântece de jale „trăeşte înfricoşatul vifor al vremilor răzbunătoare".

Din „vaerul de veacuri", Octavian Goga, a prins în versurile sale „cântarea pătimirii noastre", crezând în înfăptuirea unităţii noastre naţionale, pentru care a luptat cu toată puterea sufletului său.

Astăzi, când evocăm amintirea lui, cântecele lui Goga răsună trist, ca şi altă dată peste plaiurile ardelene, şi bătrânul Olt poartă din nou în undele sale plânsul şi lacrimile fraţilor nemângâiaţi.

Dar umbra poetului se ridică profetic din mormântul surghiunit dela Ciucea, şi ne spune că jertfele eroilor noştri din războiul de astăzi, nu vor fi zadarnice. Ele vor aduce de sigur împlinirea drepturilor noastre de veacuri.

Au defilat ostaşii Crucii

Ziua de 10 Mai, sărbătoare între sărbători, a fost prăznuită pe întreg cuprinsul Ţării cu o mare însufleţire izvorită din aprinsa dragoste românească faţă de amintirea trecutului glorios, faţă de armata noastră bravă şi de conducătorii ei.

Ne-a găsit 10 Mai astăzi, în al doilea an de crâncenă încleştare cu balaurul roşu şi de aceea marea sărbătoare, în atmosfera războinică, a avut un înţeles mai plin ca oricând; marşurile militare s'au înălţat mai viu, ochii ostaşilor au fost mai scânteetori, iar pasul de defilare a răsunat mai apăsat ca niciodată, ducând ecoul până departe în stepele răsăritului, stârnind admiraţie în sufletul prietenilor şi groază în urechile duşmanilor.

Capitala Ţării a trăit o adevărată zi de primăvară, cu un soare prietenos, ce încălzea inimile ca o binecuvântare a lui Dumnezeu asupra oştirii româneşti, proorocind biruinţa lumii creştine asupra întunericului păgânesc.

Zeci de mii de oameni s'au adunat în preajma defilării pentru a admira pe Rege şi Mareşal, pentru a arunca flori în calea ostaşilor Crucii, întorşi cu faţa bronzată şi pieptul acoperit de decoraţii de pe frontul contra bolşevicilor.

Sosirea M. S. Regelui Mihai I şi a Mareşalului Ion Antonescu a fost salutată cu o furtună de urale ce a zguduit văzduhul, mărturisind nemărginita dragoste a poporului pentru cele două făpturi de care se leagă astăzi destinul neamului nostru.

Ca întotdeauna, înainte de-a începe parada, a avut loc mai întâiu o slujbă religioasă, unde cei mari ca şi cei mici s'au descoperit în faţa Atotputernicului, rugându-l să aducă izbânda cea mare a Neamului.

Apoi, steagurile au început să fâlfâe mai viu, svonuri de paşi cadenţaţi se apropiau şi deodată parada s'a deschis prin defilarea micilor ostaşi din liceele militare, apoi elevii din şcolile de ofiţeri şi aşa, mereu, ca într'o măreaţă depănare a forţelor Ţării, izvorau bravii ostaşi, trecând mândri cu ochii îndreptaţi spre privirile de vultur ale Suveranului şi Mareşalului.

Ca prin minune ne-a fost dat să vedem vibrând în aer o singură fâlfâire de aripi, un singur suflet de ostaş român, dela copiii în uniformă şi până la bătrânii veterani, încercaţi în războaie.

Pe tot parcursul parăzii entuziasmul norodului nu mai contenea şi de sigur uralele au ajuns la Tronul Dumnezeesc, în Cerul eroilor, unde erau prezenţi la marea sărbătoare plăeşii lui Ştefan Vodă, alături de dorobanţii lui Carol I, alături de proaspeţii şi sfinţii eroi căzuţi în luptă cu barbarii bolşevici, pentru Patrie şi Cruce.

O mare însufleţire a stârnit defilarea unităţilor româno-germane, dovedind că fraţii de arme ştiu să meargă, cot la cot, în timp de paradă ca şi în vifomiţa luptelor.

10 Mai, ziua Naţiunii şi a Armatei!

A fost mai mult ca oricând o dovadă de hotărîre nestrămutată de a impune virtuţile noastre în ochii lumii, o zi de afirmare românească.

Am putut vedea, cu acest prilej, unităţi din toate armele, cu stindardele grele de glorie, cu ţinuta ostăşească fără greş; am avut bucuria să ne convingem cu ochii noştri cât de bine este înzestrată armata cu arme noi de tot felul, şi această perindare de forţe ne-a sporit şi mai mult încrederea în armata noastră dragă pe care se bizue apărarea hotarelor şi împlinirea năzuinţelor româneşti.

A mai fost ziua de 10 Mai prilej de închinare pentru eroi şi gând de dragoste pentru camarazii noştri care stăvilesc în crunte izbiri, acolo departe, spre răsărit, puhoiul asiatic al bolşevicilor.

Şi ochii noştri s'au uitat plini de nădejde la chipul de ostaş tânăr al Suveranului, la făptura dârză a Mareşalului, şi deodată cerul ne-a apărut mai luminos, iar pe el am văzut cu toată ţăria înscris semnul victoriei definitive.

Şi inima ni s'a bucurat, iar mintea ne-a dus într'un 10 Mai viitor, şi-am zărit România tuturor Românilor stând sus pe culme de lumină, pe baza sfintelor drepturi străbune şi belşugului de jertfe adus în acest războiu, pentru ordinea europeană şi creştinătate.

I. VALERIAN

10 MAI 1943

Veniţi din zări brăzdate de fulgere şi fier,
Cu fulgere 'n privire şi glorie pe frunte
Veniţi ostaşi ai Ţării, ne'nfrânţi vulturi de munte,
Cu aripi de lumină sub pavăza din cer,
Cu laurii izbânzii desprinşi din lupte crunte...

Veniţi batalioane, scăldate 'n foc şi'n sânge
Pe Prut, pe Nistrul nostru, pe Bug şi în Crimeea,
Voi, ce purtaţi sub steaguri un vis ce nu se'nfrânge,
Voi, care-aţi scris cu slove de sânge epopeea
Din Caucaz, ce'n falduri de tricolor vă strânge...

Veniţi în ritm de care de-asalt şi de motoare,
Şi'n uriaşul cântec de roţi şi tunuri grele,
Sub slava de lumină, sub nimbul scump de soare,
Să fluture mătasea sfinţitelor drapele
In falnica paradă de oşti biruitoare!...

O! Ţara mea, priveşte cu falǎ viitorul:
Vlăstarii primăverii sub cerul larg de Mai, —
Motorizate forţe, în strălucit alai,
Pe care le îndreaptă spre culmi de slavă, sborul,
Sub flamuri ocrotite de Ştefan şi Mihai!

MIRCEA DEM. RADULESCU

Defilarea batalionului româno-german

Măreaţa paradă de 10 Mai

10 Mai, ziua armatei şi eroismului românesc, a fost sărbătorită în Ţară într'o atmosferă de mare însufleţire naţională. Sub razele calde ale soarelui de primăvară, Capitala şi-a investmântat haine de sărbătoare. Culorile naţionale fâlfâiau pe toate clădirile, alături de portretele celor trei Regi — Carol I, Ferdinand şi Mihai — şi al Mareşalului Conducător. Populaţia Capitalei a ocupat tribunele până la ultimul loc, nerăbdătoare să ovaţioneze pe glorioşii luptători ai marilor bătălii din răsărit.

La ora 10,25, Majestatea Sa Regele a pornit dela Palat, însoţit de Domnul Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, spre a asista la parada zilei.

Eşirea din Palat a Majestăţii Sale Regelui a fost anunţată prin 101 lovituri de tun.

Majestatea Sa Regina Mamă Elena a plecat din Palatul Regal din calea Victoriei la ora 10,20 şi a luat loc în loja regală, unde a fost întâmpinată de Doamna Maria Mareşal Antonescu, de Domnul Prof. Mihai Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri şi de Casa Civilă a Majestăţii Sale Regelui.

In timpul acesta, în Piaţa Victoriei, Comandantul Militar al Capitalei a prezentat raportul Majestăţii Sale Regelui, după care Majestatea Sa, însoţit de Domnul Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, în automobile deschise, au trecut în revistă trupele şi şcoalele, aliniate de o parte şi de alta a bulevardului.

Pe tot parcursul, Suveranul Ţării şi Mareşalul Conducător al Statului, au fost puternic ovaţionaţi de ostaşi şi populaţie.

La ora 10,45, Majestatea Sa Regele şi Domnul Mareşal, Conducător al Statului, au sosit în faţa tribunei regale.

Suveranul şi Mareşalul, Conducător, au fost întâmpinaţi de Domnul Prof. Mihai Antonescu, Vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, împreună cu ceilalţi demnitari şi ofiţeri generali.

Serviciul religios terminat la ora 11, se aude din depărtare comanda de încolonare şi pornire în mars pentru defilare.

In tot timpul defilării muzica a executat marşuri militare.

Parada a fost comandată de d-l general Racoviţă, comandantul militar al Capitalei.

Trupele au defilat astfel: Cele pedestre în rânduri de câte 10 oameni, cavaleria în rânduri de câte şase călăreţi, artileria în rânduri de câte două afete, motocicliştii în rânduri de câte patru, carele de luptă în rânduri de câte trei şi unităţile motorizate în rânduri de câte două maşini.

Se apropie şi se aud din ce în ce mai limpede primele bătăi de tobă. Defilarea este deschisă de muzica liceului militar de muzică, căruia îi urmează micii elevi a Colegiului militar „Mareşal Ion Antonescu" dela Curtea-de-Argeş. Toţi aceşti copii sunt orfani de războiu şi sunt luaţi pe seama Statului, care-i creşte într'o severă educaţie militară.

Ordinea şi ţinuta perfectă a lor în tot timpul defilării a smuls asistenţei ropote nesfârşite de aplauze.

Urmează Şoimii dela Mânăstirea Dealul, elevi ai Colegiului militar „Nicolae Filipescu". Mai vârstnici decât cei dela Curtea-de-Argeş, Şoimii dela Mânăstirea Dealul, defilează în pas militar, nedeosebindu-se cu nimic de armata propriu zisă.

In sunetele piculinelor îşi fac apariţia muzicile unei unităţi de infanterie şi ale unei unităţi de artilerie antiaeriană germane. Cu pasul de paradă german, rigid şi apăsat, muzicile germane iau loc în faţa muzicei noastre, lăsând drum liber pentru defilare batalionului de paradă româno-german.

Câte trei, trei, ostaşii germani şi români, cot la cot, la paradă ca şi în bătălie, defilează prin faţa Suveranului, a Mareşalului Conducător şi a asistenţei. Unităţi de infanterie, alcătuită din ostaşi germani şi români, îi urmează una din marina celor două ţări aliate şi alta din artileria antiaeriană.

Ţinută fără greş, aliniere desăvârşită, cadenţă perfecte, astfel a defilat batalionul de paradă româno-german.

Defilează acum batalionul de gardă al Palatului Regal. Acestei unităţi îi urmează şcoala pregătitoare de ofiţeri de infanterie.

Cu pasul, ţinuta şi cadenţa care au caracterizat-o totdeauna în asemenea prilejuri, şcoala defilează. Mulţi dintre elevii acestei şcoale au luat parte la luptele din Basarabia şi Transnistria şi aproape toţi sunt decoraţi pentru fapte de arme.

In aceeaşi ordine perfectă urmează apoi defilarea şcoalei pregătitoare de ofiţeri de cavalerie, dela Târgovişte. Şcoala pregătitoare de ofiţeri de artilerie, şcoala pregătitoare de ofiţeri de geniu, şcoala pregătitoare de ofiţeri de aeronautică, şcoala pregătitoare de ofiţeri A. C. A., şcoala navală „N. M. S. Mircea", şcoala pregătitoare de ofiţeri de transmisiuni, şcoala pregătitoare de

(Urmare în pag. 4)

D-l General Pantazi, Ministrul Apărării Naționale pe frontul Krimskaya

D. General Pantazi

a inspectat trupele române din Crimeea și peninsula Taman

D-l General Pantazi, ministrul apărării naționale, a inspectat între 23—29 Aprilie trupele române din Crimeea și Peninsula Taman.

D-sa a luat contact cu cea mai mare parte din ostașii luptători care au fost și sunt încă în prezent încercați în lupte grele.

Deplasarea a făcut-o cu avionul în dimineața zilei de 23 Aprilie la Simferopol. In după amiaza zilei a inspectat în Crimeea un Detașament de Vânători de Munte.

In zilele de 24—27 Aprilie inclusiv s'au inspectat în peninsula Taman trupele române care ocupă sectoare în contact cu inamicul și pe malul mării.

In zilele de 28 și 29 Aprilie s'au inspectat spitalele sanitare și veterinare din Crimeea, precum și trupele de sub comanda Generalului Dumitrache.

In ziua de 30 Aprilie d-l ministru al apărării naționale s'a întors în București.

Peste tot s'a constatat că sănătatea, vigoarea și moralul ofițerilor, subofițerilor și ostașilor sunt excelente, toți fiind animați de voința neclintită de a învinge.

La fiecare ostaș se vedea mulțumirea pe care o dă strânsa camaraderie de luptă între șefii, ofițerii și ostașii armatelor germano-române, într'o intimă solidaritate pentru dobândirea izbândei.

D. MAREŞAL ANTONESCU

DECORAT CU MAREA CRUCE A ORDINULUI CASEI DE SAVOIA

DE MAJESTATEA SA REGELE ÎMPĂRAT AL ITALIEI

Majestatea Sa Regele Impărat al Italiei a conferit d-lui Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului, Marea Cruce a Ordinului Casei de Savoia.

Inalta distincțiune a fost înmânată d-lui Mareșal Antonescu de d-l general Senator Grazioli, trimis special, care a remis d-lui Mareșal Antonescu o scrisoare din partea Ducelui Mussolini, odată cu Inaltul Ordin, cu următorul cuprins:

Excelenței Sale
Domnului Mareșal Ion Antonescu,
Conducătorul Statului Român,
București.

Roma, 25 Aprilie 1943—XXI.

EXCELENȚĂ,

Am onoarea de a vă aduce la cunoștință că Majestatea Sa Regele Impărat, Augustul Meu Suveran, a binevoit să vă confere Marea Cruce a Ordinului Militar de Savoia, cu următoarea motivare:

„Conducător al Statului, cel care a insuflat Națiunii Române spiritul nouei ordine europene, la isbucnirea războiului împotriva bolșevismului, și-a luat locul său de soldat la comanda unor armate aliate.

„Splendid exemplu de mari virtuți militare, cu adâncă pricepere și strălucită vitejie, a condus victorios trupele de sub ordinele sale, eliberând de tirania bolșevică, întinse teritorii și aducând o prețioasă contribuție la războiul comun.

„Frontul oriental 1941—XIX—1942 — XX".

Exprimându-vă via mea satisfacție pentru înalta distincție ce vi s'a acordat, am plăcuta ocazie de a vă face urările cele mai calde pentru viitorul glorios al Țării amice și aliate și de a vă reînoi sentimentele celei mai înalte considerațiuni.

MUSSOLINI

MAIORUL VASILE NICOLAE

Dacă dorobanții, vânătorii de munte și cavaleriștii români și-au afirmat din nou nedesmințitele virtuți în uriașa încleștare dela Est, artileria noastră a vărsat potop de foc în liniile inamice, într'un stil uluitor, care a impresionat prin precizia și eficacitatea extraordinară. De aceea nu e de mirare că astăzi artileria română este consacrată drept una din cele mai bune din lume.

Maiorul Nicolae Vasile făcea parte din această armă. Și-a început cariera de tânăr sublocotenent într'un regiment de artilerie călăreață. Devenind ofițer de Stat Major, a trecut la o Divizie de cavalerie, intrată în istoria luptelor epopeice dela Stalingrad.

Conducea biroul operațiilor Diviziei în zona de concentrare, unde timp de un an și jumătate l-am văzut, zi de zi, întârziind până la miezul nopții deasupra hărților și lucrărilor Statului major.

Ne cucerise pe toți prin calmul desăvârșit, prin metoda chibzuită de lucru, dar mai ales prin manierele sale alese, apreciind aportul fiecăruia dintre colaboratorii săi.

Era un șef respectat și urmat cu devotament, dând primul exemplu strălucit de îndeplinirea datoriei în toate împrejurările.

Plecând pe front, Divizia de cavalerie s'a afirmat la asaltul cetății Odesei și în cadrul Detașamentului Hagy-Bey. Eram deosebit de încântat de aceste succese, știind că maiorul Vasile Nicolae conducea operațiile cu același calm.

Mi se părea că-l revăd aplecat peste hărți, urmărind pas cu pas mersul operațiilor, așa cum l-am cunoscut la Timișoara.

Și când, în fine, Divizia de cavalerie a poposit pe frontul dela Don, îi urmăream cu emoție noile succese.

In zilele ofensivei sovietice dela 19—23 Noemvrie 1942, Divizia a avut de înfruntat avalanșa de tancuri inamice, căreia i s'a opus o rezistență crâncenă, astfel cum glăsuiau comunicatele de războiu.

După ce jertfele roșiorilor au fost dintre cele mai aspre și când s'a cerut Diviziei o nouă rezistență eroică, maiorul Vasile Nicolae ia comanda unei grupe formate din colaboratorii săi apropiați, ca să lupte alături de viteazul general Constantin Brătescu, comandantul Diviziei și întregul său stat major.

Era o situație critică, lămurită prin dârza voință de a lupta până la unul, pentru ca inamicul să fie împiedecat de a pune stăpânire pe obiectivul fixat.

„Micul detașament se pune în marș în zorii zilei, către podul dela marginea satului Sserednij, unde intră îndată în luptă. Maiorul D. Stoiculescu, șeful de Stat major, cade rănit în piept, aproape de generalul C. Brătescu, iar căpitanul C. Niculescu rămâne mort pe teren — spune unul dintre glorificatorii vitejiei legendare a eroilor Diviziei de cavalerie.

Au urmat cele două luni de lupte de la Stalingrad, la care ia parte și maiorul Vasile Nicolae, devenit simplu trăgător alături de camarazii săi asediați.

Două luni, prin martirajul eroilor Germani, Români și Croați, inamicul a fost împiedecat să-și deslănțue planul său ofensiv așa cum fusese proiectat, luptele supraomenești de pe străzile Stalingradului reținându-i pe loc câteva armate.

In ziua de 3 Februarie 1943 comunicatul de războiu anunță sobru că luptele dela Stalingrad s'au terminat.

Un final de tragedie antică se săvârșea după două luni de măcel neasemuit de năprasnic.

Printre cei rămași să perpetueze la Stalingrad amintirea vitejiei ostașului român, a fost și maiorul Vasile Nicolae.

Sacrificiul său nu m'a surprins, umplându-mi sufletul de mândrie, pentru că nu puteam întrevedea alt destin acelui care a fost un ostaș în accepțiunea clasică a cuvântului.

Intr'o simbolică înfrățire cu toți ostașii, maiorul-erou Vasile Nicolae și-a dat supremul tribut de jertfă pentru afirmarea cauzei noastre naționale, binemeritând dela Patrie...

SERG. T. T. ION I. POGANA

Măreața paradă de 10 Mai

(Urmare din pag. 3)

ofițeri de jandarmi, școala pregătitoare de ofițeri de administrație, Institutul militar-sanitar, școala de ofițeri mecanici, organizația muncii tineretului român, școalele de ofițeri rezervă de infanterie Nr. 1 și 2 și școala de subofițeri de transmisiuni Nr. 5 din corpul grănicerilor etc. Toate aceste școale au defilat într'o ordine perfectă.

Urmează acum defilarea diviziei de gardă. Unități de infanterie, vânători, cavalerie, pionieri, toate încercate în lupte grele, își poartă semeț pasul așa cum au atacat cu neînfricare dușmanul pe câmpul de luptă.

Urmează Centrul de instrucție A. C. G., regimentul de jandarmi pedeștri, un batalion de parașutiști și o unitate de transmisiuni a aeronauticei.

Defilează acum într'o ordine și cadență care au smuls ropote de aplause din partea publicului, regimentul de gardă al Mareșalului Conducător.

In acordurile profunde și încete ale marșului artileriei, defilează o unitate de artilerie ușoară, după care defilează regimentul de gardă călare.

Unitățile purtate își fac apariția pe șosea. Muzica intonează marșul german „Ferbeliner". Trec: școala A. C. A., școala subofițeri mecanici, artilerie-moto, unități de infanterie purtată, Central de instrucție moto-mecanizat, tanchetele și ambulanțele sanitare ale unităților.

O unitate de artilerie anti-aeriană pe țevile tunurilor căreia sunt însemnate cu nenumărate cercuri albe, numărul avioanelor dușmane doborîte, trece în sgomotul motoarelor mașinilor sale. Unitatea dotată cu toată aparatura necesară: ascultătoare, proiectoare, grupuri generatoare și transmisiuni își termină defilarea, făcând loc unei unități de transmisiune purtate.

Parada armelor motorizate, lungă și impresionantă prin numărul și puterea mașinilor sale nu s'a sfârșit încă.

Divizia blindată își croiește drum de defilare așa precum în lupte și-a croit pârtie printre dușmani.

Infanteria purtată, artilerie A. C. A. purtată, artilerie grea cu tracțiune mecanică, care de luptă, grele și ușoare, trec în șir aproape nesfârșit.

Defilarea este încheiată de grupuri de apărare pasivă motorizate, dotate cu cel mai modern material de specialitate și de pompieri.

Defilarea s'a terminat la ora 13. O companie din batalionul de gardă al Palatului Regal se îndreaptă în pas cadențat spre estrada Regală.

Ajunsă aci, compania se înșiră în fața Suveranului, dându-I onorul, din piepturile ostașilor isbucnind urarea: „Să trăiți Majestate!".

Muzica intonează Imnul Regal, în timp ce M. S. Regele și Augusta Sa Mamă, iau loc în automobil și se îndreaptă în uralele ostașilor și mulțimii spre Palatul Regal din calea Victoriei, urmați în automobile de membrii Casei Sale militare și civile.

După plecarea Suveranului, d-l Mareșal I. Antonescu și d-na, iau loc în automobil, părăsind de asemenea locul parăzii.

Cu un alt automobil, d-l profesor Mihai Antonescu, Viicepreședintele Consiliului de Miniștri, urmează pe Conducătorul Statului.

PLUTONIERUL T. R. STELIAN SEMEDREA

Omul părea un munte cu chipul dăltuit în piatră. Bronzat, îl credeai crescut în furtuni și ploi odată cu stejarii și codrii. Expresie de vigoare, de dârzenie și neînduplecare, simțeai dela întâia privire că puțini ar putea rezista în fața voinței lui; făcea parte din cei croiți să domine, să ordone.

Când l-am cunoscut mai de aproape, impresia dela început s'a verificat.

In luni lungi pe zonă, prin satele Rusiei, dar mai ales în marșurile uluitoare prin vifornițele iernii lui 1941, rezistența camaradului meu dela „Bofors" nu mi s'a mai părut un miracol; aș fi fost mirat să-l văd altfel decât mergând cu pași rari și voinicește înfipți în nămeți, în fruntea grupei lui de tunuri, cu ochii ageri și glas tunător, supraveghind tot în jurul său, gata să înfrunte nu numai oamenii ci însuși Destinul.

Cine și-ar fi putut închipui atunci că apariția aceasta haiducească ascundea unul din cărturarii rari și de adâncă sensibilitate sufletească? Când îmbrăca haina civilă, avocatul Stelian Semedrea, își împărțea ziua între tribunal și sălile tăcute ale bibliotecii Academiei Române. Aveam să cunosc sub înfățișarea aceasta în seri prelungite până spre miezul nopții, în cămăruțe întunecoase din sate părăginite, fie discutând probleme juridice în jurul unor lucrări de specialitate, pe care abia atunci le descifram, fie în desordonate discuții literare pe care în adins le provocam fermecat de darul de povestitor al camaradului meu. Cel care a dat scrisului nostru una din cele mai interesante ediții comentate ale operei lui Bălcescu, din care n'a apărut din nefericire decât primul volum, se descurca cu egală ușurință în domenii diferite și aparent disparate. Nu era vorba de date seci, ci de o inteligență ascuțită care rotunjea amănunte, oameni și idei într'un tot unitar, purtând pecetea unei autentice personalități.

Toate acestea, camaradul meu mai în vârstă, Semedrea, le dobândise paralel într'o luptă aprigă cu vieața și lipsurile. Pornind de jos, de acolo de unde au răsărit cele mai viguroase figuri ale Neamului. Semedrea se luptase în liceu, ca și în facultate și mai târziu, în lupta dreaptă cu greutățile. Le înfrânsese însă cu aceeași voință aprigă cu care își domina acum istovirile trupului, purtând urma anilor de pregătire.

Il văd și acum în timpul marșului de urmărire a inamicului spre Tschilikowo, prin pustiul Stepei Calmuce. Abia mai putea vorbi, cu gâtul și buzele umflate de sete, în norii ridicați de vântul de pretutindeni al stepei, care-ți interziceau vederea la mai mult de 6—10 metri. Cu batistele înfășurate peste obraz, cu ochii înroșiți, mergeam în marș forțat, grăbiți, spre a nu lăsa Rușilor nicio clipă de reculegere. Mâncarea o luam uneori din mers, cu gamelele în mână. Picioarele începuseră, după săptămâni lungi să șovăe. Mergeam lângă Plutonierul t. r. Semedrea, pe care durerile de ficat îl sfârtecau. Lângă noi o căruță răzleață mergea agale, așa încât nu m'am putut opri să-i șoptesc mai mult, privind la chipul lui împietrit de suferință:

— Urcă puțin sus, pe căruță. Nu mai poți!

M'a privit lung, apoi a zvâcnit capul în sus și și-a încordat trupul:

— Nu! Ce, merge cum vrea el? Are să-mi treacă odată.

Și-a călcat mai apăsat, mai semeț, mai repede, prin norii de praf care orbeau...

Așa era camaradul meu întotdeauna. Așa a fost în zilele cumplite ale bătăliei dela Harcov din 10—12 Mai 1941, când tunulețele „Bofors" s'au strecurat până în inima cazematelor din care inamicul credea că ne va împroșca cu moarte regimentul. Și proiectilele mici ale tunurilor grupei II-a a. c. s'au înfipt vijelios în creneluri, sfârtecând rezistențele.

Cu aceeași hotărîre neclintită s'a înfipt ca un cui în inima poziției inamice pe Doneț, unde un revolver mitralieră capturat îi făcea siguranța pieselor împinse până pe linia grupelor din avantposturi. Am fost cu el împreună în ziua de 22 Iunie 1942, la „batalionul de lei" al Regimentului care a făcut capul de pod peste Doneț, spulberând rezistențele vrăjmașe.

Semedrea era mereu în linia I-a, mereu acolo unde vijelia era mai aprigă. La cele mai grele lupte ale regimentului avea să scrie pagini de glorie cu grupa lui.

Il revăd în preajma atacurilor, trecându-și cureluşa dela cască pe sub bărbie, mângâind ușor pistolul mitralieră dela umăr și controlând în buzunar pachetele cu țigări. Aprindea apoi una și ne privea pe ceilalți:

— Ei, acu cine-o sta bine cu destinul!

Ne strângea apoi mâna și pornea cu tunulețele după el râzând, către poziția inamică.

Câteva minute mai târziu, cu fața crispată pentru a urmări efectul focului, grupa II Bofors împroșca moartea, prăbușind cazemate, alungând tancuri, strivind glasul cuiburilor de mitralieră.

Isprăvile lui ajungeau la noi, în alte colțuri ale sectorului, înaintea plutonierului Semedrea. Dar la sfârșitul zilei, când ne întâlneam la postul de comandă al companiei, nu-mi spunea altceva:

— Șaizeci de țigări am fumat astăzi!

Aceeași dare de seamă a făcut camaradul meu și după eroicele zile de 11 și 12 August când, mergând cot la cot cu pușcașii prin ploaia snopurilor de mitralieră, prin clipocitul sinistru al dum-dumurilor și al gloanțelor anticar, înscrisese merite de glorie la sfărâmarea primelor rezistențe din spre Stalingrad. Impreună cu batalionul maiorului P. grupa plut. t. r. Semedrea se acoperă de glorie la cotele 134,2 și 148,9, când se realizează prima spărtură în sistemul defensiv inamic și întregul Corp de Armată poate să-și reia înaintarea către Abganerowo-Stalingrad. Ca și în noaptea de 20 Mai, pierderile fuseseră simțitoare: ofițeri căzuți în fruntea unităților; soldații priveau la el și la tunurile sale. Și Semedrea era mereu la datorie, insuflând curaj, împrumutând tuturor din nesfârșita lui dârzenie de luptă. Atacul pornea vijelios mai departe și rezistențele inamice cedau în cele din urmă, avântului românesc.

De multe ori m'am întrebat în vârtejul luptei, de unde împrumuta camaradul meu Semedrea atâta dispreț de moarte. Și fără îndoială trebuia să găsesc explicația în totala încredere în Destin, căci eroul, luptătorul, purta un nume ascuns în inimă: Mihăiță al tatii. Pe Mihăiță l-am cunoscut acolo pe front din fotografii și povești; era apa vie din sufletul ostașului pentru care porniseră propuneri la „Crucea de Fier" și „Virtutea Militară".

Până în ultima lui zi, așa rămăsese plutonierul t. r. Semedrea: sfidând moartea, râzând voios către inamic, cu încredere nețărmurită în victoria Neamului său. Așa l-a găsit și noaptea grea de 29 Septemvrie 1942, așa l-a găsit și ziua lui ultimă de 30 Noemvrie 1942. La postul de comandă al companiei, comandantul, Sublocotenentul Cercel, este rănit. Semedrea scrutează zările albe și într'o clipă de liniște, ordonă să vină bucătăria. Supraveghează personal pe gerul cumplit al zilei ca ostașii lui să ia masa cu toții. Cineva îl roagă să intre în groapă ca să ia masa, dar Semedrea a trecut luni de zile prin pârjolul celor mai grele lupte. Cum să-l mai impresioneze loviturile răzlețe de „brandt"? O clipă de odihnă și destindere la care luptătorul avea dreptul. O clipă însă în care un proectil pornit răzleț, are timp să se poticnească lângă picioarele plutonierului.

O zi calmă cu ger; o zi în care nimic părea că nu se întâmplă, zi de liniște pe tot frontul și cel care fusese eroul celor mai grele atacuri se prăbușește cu trupul sfârtecat printre ostașii lui. Liniștit, cu chipul grav și împietrit, Semedrea își părăsește ostașii și linia I, îi părăsește pentru totdeauna puțin înainte ca Regimentul să fi fost scos din linia de foc.

Ciudata voință a destinului în care Semedrea crezuse și care veghiase asupra lui luni întregi și grele, pentru a-l părăsi într'o seară de iarnă liniștită...

De-acolo de unde este acum, camaradul Semedrea veghează însă asupra noastră și a ostașilor lui cu neînduplecata lui credință în victorie. Din jertfa lui, din exemplul lui de voință oțelită, împrumutăm cu toții pentru zilele de luptă ce ne mai așteaptă, îndemn la neînfricată credință în biruință.

Plot t r. COSTIN MURGESCU

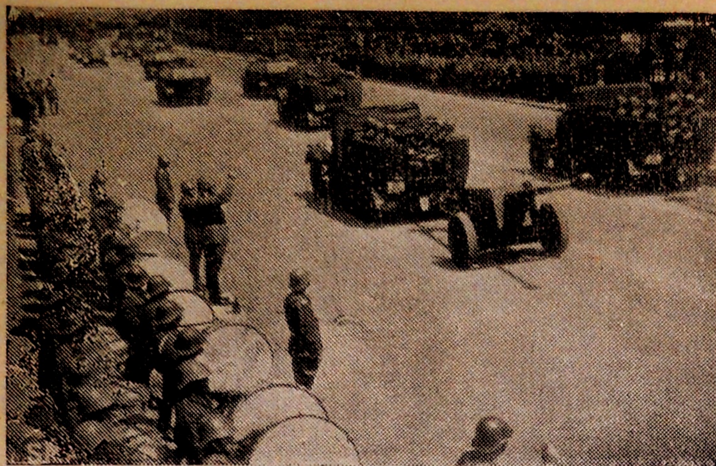

D-l General Pantazi în tranșeele unei escadron de Roșiori, la Novorosisk

Defilarea parașutiștilor la 10 Mai

DE VEGHE'N CAUCAZ

Era prin luna lui Cuptor...
Când, dup'o iarnă 'nverșunată,
Din țara de Azov udată,
Mereu voinici și plini de dor,
Spre Răsărit, voioși în sbor.
Pornirăm în vârtej de colb;
Ochi ageri depărtarea sorb.
De abea se 'nfiripă un svon:
„Al noule 'a trecut de Don",
Că noi, cu nesfârșit elan,
Și fulgeram în spre Kuban
In marș, în ropot de copită,
Ca năluciri în stepa însorită.
Deodată-un glas despică zarea:
„Lupta pe jos, descălecarea!"
De după un canal slinos,
Cu nume nu prea arătos,
Pitiți în humă, ca furnici,
Ne-așteaptă mii de bolșevici...
Răsbim, le risipim noi șleahta,
Prin smârcul dela Kalabatka.
Trecând apoi peste Kuban,
Deschidem drum pân'la Taman.
In zări, acum, ca un pervaz,
Ne-așteaptă asprul Kaukaz,
Și încleștați de glia răscolită,
De tunuri, Brandt-uri și Catiușe,
Un pas noi nu dăm înapoi!
Dansau acuma fulgii 'n roi.
Dar nu ne sdruncină pe noi
Nici iarna cea plină de toane,
Nici glas mugit în megafoane,
Ce, prea sfruntat, răgea minciuna,
Așa trecut-a apoi luna,
Și încă una, încă una,
Și până 'n mijlocul lui Faur,
Noi înfruntam nemernicul balaur,
Când iată că, deodată un svon:
Scurma-va roșie potaia
Prin crucile din Ahtirskaya?
In marș ne punem zi și noapte;
Sunt încă fără dumerire
Viteiji din Constantinowka;
Și strânși ne iată la Rayowka.
Acol 'un mare comandant,
Cu vocea caldă, răspicată,
Ne spulberă 'ndoiala 'ndată:
„Infrânți, n'am fost și nu vom fi!
„Dar are și războiul legi.
„Te dai 'napoi, te reculegi,
„C'apoi isbind, cu plin elan,
„Să clatini ifosul dușman.
— Nu-i chip să dai într'una zor...
„Să stăm cu arma la picior;
„Veni-va în curând iar clipa,
„Când soarta-și va 'nclina aripa
„Norocului din nou spre noi".
Avem iar inimi oțelite
In muncă noi găsim balsam.
Grădini sădim în Așhadem,
Muncim cu plugul și cu sapa
Aci de vale la Anappa.
Rămânem însă tot oșteni:
Cu pumnul strâns pe carabină,
Scrutăm noi zarea Euxină
Și gata suntem pentru iureș,
Din nou spre culmi Kaukaziene...
Ne arde inima un jar:
Sunt morții pângăriți la Krasnodar
Ș'acum spre voi mi 'ndrept cuvântul,
Spre voi ce ați rămas în țară:
Nu vă plecați urechea la nebune șoapte
Ce arată doar a minții noapte!
Voi nu mai credeți niciun svon!
Voi grijilor puneți zăgaz:
Noi stăm de veghe 'n Kaukaz!

Serg. major t. r. POP LIVIU

Defilarea unităților motorizate la 10 Mai

CANDELA CU FIRE DE BUSUIOC...

Multe și însemnate au fost faptele de vitejie săvârșite de marinarii noștri în războiul de față, pe care îl ducem contra celor mai hrăpăreți dușmani ai țării noastre și ai credinței creștine.

Bravii marinari români, care au luptat pe apele Mării Negre și au dat la fund atâtea submarine și vapoare bolșevice, s'au acoperit de o glorie nepieritoare, ei putând sta, prin curajul și prin iscusința lor, alături de cele mai vestite echipagii ale țărilor care au o marină comercială și de războiu dintre cele mai vechi. Pentrucă ostașul român, oriunde ar lupta: pe pământ, în aer sau pe mare, e călăuzit de aceeași fierbinte dragoste de țară și aceeași credință în Dumnezeu, care-i dau tăria și curajul de a învinge pe dușman.

Iată întâmplarea povestită de un marinar de pe un submarin românesc, care arată vitejia, puterea de sacrificiu și de credință a marinarilor noștri:

„Era înainte de cucerirea Sevastopolului, vestitul port și puternică cetate din Crimeea, la țărmul Mării Negre, Submarinul nostru primise ordin dela Comandament, să facă paza unui sector de mare, pentru ca nicio navă bolșevică să nu treacă pe acolo, până când Sevastapolul nu va cădea. Submarinul nu putea părăsi poziția ce-i fusese încredințată, chiar dacă la nevoie trebuia să plătească cu vieața lui și a marinarilor dela bord. Și, am pornit deîndată în misiune. De 14 ore stăteam sub apă. Ne coborîsem la o adâncime de vreo 80 metri. Sub noi, marea mai avea încă o adâncime de peste 2.000 metri. Aceste straturi uriașe de apă apăsau asupra cutiei noastre de metal, de credeai că aveau s'o sfărâme. Și vieața în submarin, la această adâncime, e deosebit de grea. Respirația devine din ce în ce mai apăsătoare. Oricât ai fi de voinic, simți cum puterile te părăsesc treptat. Noi însă eram obișnuiți cu greul meseriei noastre. Și, gândind la încrederea ce ne-o arăta țara și la răspunderea mare ce o avem, puterile noastre parcă sporeau și nimeni nu se mai îngrijea de sine. Nu aveam decât un țel: să pândim inamicul și să-l distrugem.

Vasele inamice însă nu se iveau în preajma noastră. Numai avioanele bolșevice ne căutau. Când ne-au zărit, au început să ne bombardeze fără încetare, cu bombe submarine. Auzeam cum se lovesc schijele de submarin. Vieața noastră atârna de un fir de păr. Dacă una din aceste nenumărate schije ar fi lovit mai tare învelișul navei care ne purta sub apă, ne-am fi dus la fund, fără nicio speranță de salvare.

Toți își păstrau curajul și încrederea că Dumnezeu va păzi pe cei care luptă pentru apărarea Crucii, pângărită de bolșevici.

Spre seară ne-am ridicat până la numai 10 metri de suprafața mării. Am privit cu periscopul, un instrument care îți ajută să vezi de dedesubt, ce se petrece deasupra, pe întinsul apei Aspirantul Ciucă a cercetat orizontul, apoi a raportat:

— Nu se vede nimic. Afară e însă furtună.

Apoi, s'a dat ordin să ieșim la suprafața mării. Deasupra, am simțit imediat cum valurile mării loveau cu îndârjire pereții navei, care se clătina atât de tare încât nici nu puteam sta în picioare. In interiorul submarinului totul era răvășit. Lucrurile de pe paturi erau asvârlite dintr'o parte în alta. La bucătărie, cutiile de conserve și vasele zăceau căzute din rafturile lor. Parcă trecuse un uragan prin interiorul submarinului nostru. Geamantanele erau asvârlite de pe pat și stăteau desfăcute, cu lucrurile împrăștiate pe jos. Când am intrat în cabina comandantului am găsit de asemeni o dezordine neînchipuită. Cărțile lui erau împrăștiate pe jos. Hainele căzuse din cuere. O tabacheră care fusese pe noptieră, zăcea acum, golită de țigări, pe jos.

Și submarinul se clătina, se clătina mereu, izbit cu furie de valurile mării în furtună. Drept să-ți spun, îmi părea rău că ieșisem la suprafață. Colo, jos, furtuna nu se simțea...

Când am vrut să ies din cabina comandantului, privirile mi s'au oprit deodată asupra noptierii. Se afla acolo, neclintită dela locul ei, o sticlă umplută pe jumătate cu untdelemn. Ceea ce m'a lovit prima dată, era faptul că, în toată furioasa clătinare a vasului, sticla rămăsese nemișcată pe noptieră. Ce putea să fie? Am luato în mână și am privit-o atent. Inăuntru, deasupra untdelemnului pluteau trei fire uscate de busuioc... Așa cum punea măicuța mea, în căsuța noastră dela țară, buchețelul de busuioc sfințit la biserică, lângă icoană. Și am început să mă dumiresc: în interiorul submarinului nu e voie să aprinzi un chibrit, să fumezi o țigară, sau să ardă o candelă. Orice flacără poate provoca explozie. Sticla aceasta, cu untdelemn și cu busuioc sfințit, nu putea fi decât o candelă, o candelă așa cum și-o închipuise comandantul nostru, d-l căpitan, care să ardă numai cu flacăra credinței noastre creștine, când rugile noastre se îndreptau spre Cel Atotputernicul!...

Și iată sticluța aceasta umplută pe jumătate cu untdelem sfințit și cu trei fire de busuioc uscat în ea, candela noastră, a celor din submarinul înconjurat de primejdii, ne-a ajutat și ne-a păzit, și a rămas în colțul ei, pe noptieră, neclintită în mijlocul tuturor lucrurilor răvășite de furtună.

Cu sufletul copleșit, am îngenunchiat sfios în fața ei și m'am închinat.

Fruntaș t. r. MATEI GHIMBĂȘANU

Slujba învierii la un batalion de vânători din Crimeea

In Crimeea totul s'a îmbrăcat în strae de sărbătoare. Grădinele au înălbit, casele sunt gătite și spilcuite ca niște fetișcane Dumineca.

Veneau Paștile.

După atâta amar de vreme, clopotul sună din nou, chemând credincioșii la rugă, la preamărirea Aceluia care s'a lăsat răstignit pe cruce, pentru iertarea păcatelor oamenilor.

Intâlnim în calea noastră moșnegi gârboviți și înălbiți de vreme, copii și femei, care merg cu pas rar spre locurile de rugă. In ochii lor vedem răsărind din nou speranța, după ce ani îndelungați au trăit încovoiați sub biciul pângăritor de sentimente, de doruri. Merg la denie. Cu lacrimile strivite pe furiș în colț de gene, merg să se roage alături de preoții și ostașii români, pentru poporul rus așa de greu încercat, pentru armatele desrobitoare care au reintronat domnia Crucii.

După un drum lung am ajuns la un sat mai răsărit din partea de Sud a Crimeei. Aici se află comanda unui batalion de vânători. Găsim companiile adunate pe platoul de instrucție. Nu trece mult și începe slujba învierii. Răspunsurile sunt date de corul batalionului. De jur împrejurul companiilor, sunt pâlcuri de copii care privesc, când spre preotul îmbrăcat în odăjdii, când spre cor. Mâinile lor micuțe fac semnul crucii.

— Christos a înviat, răsună peste zări glasul preotului.

— Adevărat a înviat, răspund în corpore ostașii, ca și cum ar fi o singură voce.

Către ora 12, slujba a luat sfârșit.

Se servește masa. Stau într'un grup de ostași de prin părțile Tutovei, care, veseli, ciocnesc ouă roșii.

— Nu mă prind decât pe luate, spune un căprar chipeș, ca și cum ar fi sigur că oul ce l-a primit el, îi mai tare ca al camaradului său.

Celălalt stă, se gândește, se uită la oul ce-l are în mână și după chibzuială matură răspunde:

— Apoi, hai și pe luate, că văd că vrei să mănânci numai ouă.

Ciocnesc. Oul caporalului s'a spart. El nu-și poate închipui cum nu a rezistat. Il întinde câștigătorului. Celălalt râde cu hohot, însă refuză să-l primească, spunând:

— Lasă don căprar că nu scapi matale fără să-mi dai datoria. Ne întâlnim noi colo la Jeravăț, pe luncă, și om ciocni din nou. Nedumerit întreb:

— Sunteți dintr'un sat?

Caporalul mă privește bănuitor, el știe că nu trebue să dea nicio informație, și-mi răspunde:

— Da ce te interesează pe d-ta? Văd că nu ești dela noi din batalion și privirea îi fuge spre comandantul companiei, unde mai că ar vrea să mă ducă spre cercetare.

Ii explic. Atunci, el, bucuros că s'a limpezit această afacere, îmi spune:

— Nu suntem chiar dintr'un sat, ne despart vreo 3 km. Eu is din Adam, iar Gheorghe îi din Rusu. Da se chiamă că ne vedem în fiecare zi când mergem la câmp, pentrucă suntem megieși cu locurile. Și gândul lui fuge departe acolo în sat la ei, unde îl așteaptă cu pască, cozonaci și ouă roșii, părinți, frați, poate nevastă, copii.

Am plecat tiptil ca să nu-l trezesc din gânduri. L-am lăsat pe caporalul Ioniță Nicolae cu ai lui și m'am îndreptat spre alt grup, unde horă mare se încinsese. Niște muzicanți improvizați îi trăgeau din arcușe cu foc. Din când în când câte unul din ei, striga:

Hora mare fete n'are,
C'au murit de gălbinare.

Târziu, viorile au încetat. Soldații, aprinși la față, au început să cânte, ca în codrii lor:

Nici acela nu-i fecior, tra, la, la la,
Făr'de cuțit la chicior...

Seara a venit mai repede ca în alte zile. Companiile s'au adunat pregătindu-se pentru plecare înspre poziții, unde stau și privesc zarea. In fața grupei, l-am zărit pe caporalul Ioniță. Imi face semn. Mă apropii. El îmi spune în taină mare:

— Să scrii și despre mine la gazetă. Nu pentru ca să văd eu, da ca să știe și în sat la noi, că ne facem datoria și aci, cum ne-am făcut-o și în țară. Că ne gândim la ei. Să nu se îngrijoreze. Mai avem o leacă și ne-om întoarce la ogorul nostru, unde din nou ne-om întâlni.

N. POSTOLACHE

CALUL

Stă calu 'ntins pe-o margine de șanț
Și-alăturea de el, un dorobanț.
Alt' dată, coama-i flutura în vânt
Și zările sub el mâncau pământ.

Alt' dată, înainte de războiu,
Se rumeneau amurguri de trifoi
Și toamnele ardeau lângă păduri
Legendele cu hamuri și panduri.

Alt' dată, îngrădit de-o altă soartă.
Poate c'a nechezat la mândra'n poartă
Și-a așteptat neliniștit stăpânul
Să-i ducă mângâierile și fânul.

Cad stele negre peste alte ape
Dar nimeni nu mai vine să-l adape.
Stă murgu 'ntins și'n somnul lui adânc
Tresare amintirea subt oblânc.

ION SOFIA MANOLESCU

De veghe pe coastele Mării Negre

Racul

Merge racul pe cărare.
Broasca'n drumul lui răsare.
— Unde mergi tu, răcușor?
— Merg, broscuțo să mă'nsor!
— Ia-mă, racule pe mine.
„Ia-mă că ți-oi prinde bine
„Ți-oi cânta mereu pe plac;
„Miorc, miorc, miorc!.. Și oac, oac, oac!
— Broasco, fugi din drumul meu
„Nu mă'nsor cu tine eu!
„Mijloc n'ai de cingătoare;
„N'ai nici cap de legătoare!
„Nu porți la grumaz mărgele,
„Nici în degete inele!
„Nu ești, hăi, făcută bine
„Pentru-un voinicel ca mine!"

EPIGRAME INTRE ARME

Cleștele și ciocanul

Rusul stă — strâns de Român.
Cioc-boc!: Neamțul dă'n capcân.
Lung răsună munți și văi:
— „Clește ține-l; ciocan, dă-i!".

Pe mormântul lui Stalin

Fuse fericirii vad.
Lutul zace în mormânt;
Sufletul s'a dus în iad
c'a vrut raiul — pe pământ.

Strigături

De-aș trăi până la toamnă
Să mă'nsor, să-mi iau o doamnă
Doamna nu știu ce-o mânca
La porumb de n'o săpa.

Frunzuță verde din vie
Mândra moare de mânie.
Că i-am scris pe-o hârtiuță
Că n'o mai țin de drăguță.

Ghicitori

Ciocârlan moțat
Strigă noaptea 'n sat.
(Cumpăna fântânii)

Ce legătură cu gura se 'noadă
Și cu mâini nu se desnoadă?
(Cununia)

Epistoliile fruntașului Neață

Dăla Putinei dân Teleorman ăl mai frumos județ după Pământ că așa zice Nătixor că el știe că s'a plimbat la școală cu degetu pân toate județele Lumiiii în geografie

Neață Nostru Drag

Io credeam că ne faci și nouă o bucurie cum să zice la Oraș o supriză și da 10 Mai te vedem și pă Mata defilând cu armata pă strada Mare dân Turnu Măgurele daia ne sularăm cu noaptea în cap și plecarăm cu căruța la Oraș. Da pă vede treaba că mneata ai pocolo pă la ciolovéci treabă multă cu ei că nu te văzurăm că te-am și strigat. De așa e când ajunge omu Mare ca Mata nu-i mai ajunge la nas și face pă grozavu. Numă ciocoiu ăla care îți măsgălește poznele la gazetă dă-i zice Neagu Rădulescu da pă iel cine știe cum l-o fi chemând e dă vina și ți-a băgat în Cap că ești om Mare. Zică Neagu ăsta dă-i mai zice și Rădulescu a mai scos așa o carte cu mata dă să cheamă Soldatulu Neata în Războiu care carte să găsește dă vânzare pă la chioșcuri și librării. Auzi soldatu Neață când Matale ești getbeget Fruntaș. Oleoooo mamă mamă nu l-oi întâlni io s-odată păsta că zece cobilite îi stric pă spinare. Auzi mata să te treacă la carte să te citească copiii. Da cine ești mata nenicule Ștefan cel Mare Mihai Viteazu. Că daia te-oi fi luato în cap și nu veniși la defilare să te arătam cu deștu. Sunt supărată foc și daia uite așa dă necaz nici nu te sărut

Marițica

PROVERBE

Casa nemăturată, musafiri așteaptă.

•

Casa-i arde în foc și el își pârlește măciuca.

Vulpea cât este ea de șireată, dar când cade în cursă, toate picioarele și le prinde.

Glume

Hotel cinstit

— La noi în hotel oamenii sunt foarte cinstiți, ca pe vremea lui Vlad Țepeș. Poți să lași un lucru în mijlocul sălii și a doua zi îl găsești neatins.

— Asta e adevărat! Tatăl meu a fost în hotelul d-tale și a lăsat o blană atârnată de un cui o noapte întreagă și când s'a întors era tot acolo!

— Cine, blana?

— Nu, cuiul!

Ospitalitate

— Urmez un regim straşnic. Nu mănânc aproape nimic. Și beau numai apă.

— Minunat! Ne-ar face plăcere să vii la noi la masă!

Sfat

— Măcelarul. — Luați-o, dom'le, e o carne foarte bună. Vă spun că-i fragedă ca o inimă de femeie.

— Hm... dacă-i așa, dă-mi atunci mai bine niște creer!

Nu e nicio afacere

— Se spune că savanții vor reuși să prelungească vieața omului la infinit.

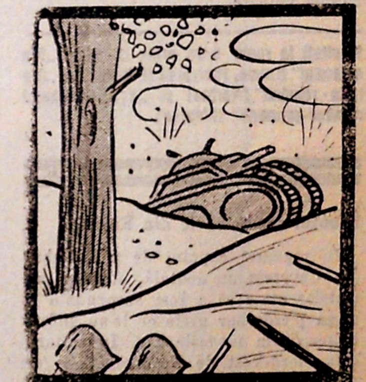
— Dar ar fi o nenorocire. In cazul acesta, nimeni n'ar mai fi moștenitor!

Exact

Profesorul: cum se numește un om care stă toată ziua în cârciumă?

Elevul: Cârciumar!

Neață camuflat

— Unde e Neață?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

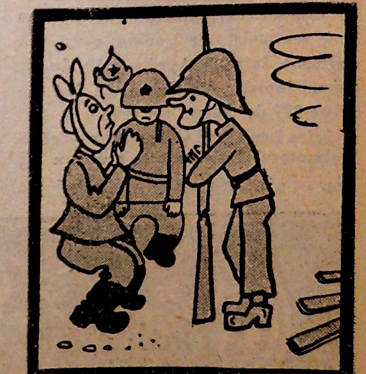
— Și acu să vă arăt eu, Neață, cine sunt!

— Zi, cu mine vă puneți voi ciolovecilor? Și tocmai azi în ziua de 10 Mai?

— Dar, uite, fiindcă az la noi e sărbătoare și așa suntem noi românii din fire, miloși, pașol inapo în liniile voastre. Vă dau drumul.

Comandantul ciolovec: Nu faceți una ca asta rumanski. Mai bine la voi prizonier decât la noi mareșal. Noi aici rămânem.

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

CU PRILEJUL zilei de 10 Mai, Maiestatea Sa Regele Mihai I a fost decorat de M. S. Regele Boris al Bulgariei cu Colanul Ordinului „Sfinților Metodiu și Ciril".

Un trimis special a venit la București și în cadrul unei solemnități a predat decorația Suveranului nostru.

ÎN ZIUA de 6 Mai d-l Ivan Milecz, ministrul Slovaciei la București, a remis d-lui Mareșal Antonescu, din partea șefului Statului Slovac, colanul Ordinului „Crucea Slovacă".

ZIUA DE 10 MAI a fost sărbătorită de întreaga Țară, prin participare la rugăciunile ce s'au făcut în biserici, după care au avut loc parăzi militare, iar seara retrageri cu torțe.

PÂNĂ IN PREZENT, pentru construirea Palatului Invalizilor, s'au strâns bani și materiale în valoare de 583 de milioane lei.

ÎN ZIUA de 4 Mai s'a deschis la Crucea Roșie din Capitală cea de a patra serie a cursurilor de pregătire a doamnelor care doresc să lucreze de bună voie la spitale ș cantine militare.

ELEVII ȘCOALELOR de Ofițeri de Cavalerie și de Marină, veniți în Capitală în vederea părăzii de 10 Mai, au mers la Mormântul Eroului Necunoscut, unde, după ce au depus câteva coroane de flori, au adus obșteasca lor închinare.

LUCRĂTORII din industriile aeronautice române au hotărît să lucreze în fiecare săptămână câte o oră gratuit pentru a contribui la sforțările pe care le face întreg poporul în vederea biruinței viitoare.

Pentru acest motiv, d-l Mareșal Antonescu a dispus ca toți acești lucrători să fie citați pe Națiune, pentru frumoasa lor faptă, care dovedește că toți Românii formează azi „un cuget și o singură simțire".

D-L TZU TZUI, ministrul Japoniei la București, cu prilejul sărbătoririi Maiestății Sale Impăratului Japoniei, a dăruit suma de 100.000 lei pentru familiile ostașilor români ce luptă pe front.

ÎN URMA colectei publice, făcută de Consiliul de Patronaj, în ziua de 18 Aprilie 1943 (Ziua familiei Ostașului), s'au strâns aproape 155 milioane lei.

Ascultați la radio între orele 13—13,50: „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marțea) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

LA BERLIN, în ziua de 10 Mai, a luat ființă Asociația „Româno-Germană".

După slujba religioasă dela Biserica română, a avut loc constituirea asociației, iar după amiază legația română a organizat un concert la radio care a fost transmis de toate posturile germane. De asemenea presa germană a scris despre însemnătatea zilei de 10 Mai.

CONFLICTUL ce s'a născut între Polonezi și Sovietici, în urma descoperirii asasinatelor din pădurea Katyn, nu s'a terminat încă, cu toate încercările făcute, atât de Englezi, cât și de Americani.

MAREȘALUL ROMMEL, care se găsește bolnav în Germania încă dela 11 Martie 1943, a fost decorat de Fuehrer cu Frunzele de Stejar cu Spade și Briliante la Crucea de Cavaler a Crucii de Fier, pentru meritele sale în campania de 2 ani din Africa de Nord.

SERVICIUL BRITANIC din Statele-Unite anunță că în curând d-nii Churchil și Roosewelt se vor întruni din nou.

JAPONIA a început să construiască vapoare de lemn pentru a transporta materiile prime: fier, cauciuc, din ținuturile pe care le-au cucerit dela Anglo-Americani.

IN ELVEȚIA — țară neutră — au fost condamnați la moarte trei militari, vinovați că au trădat secrete militare.

MITROPOLITUL ucrainian Alexei al Kremianețului a fost asasinat de o bandă de comuniști pe șosea.

LA BISERICA națională română din Piazza delle Capelle din Roma s'a oficiat un Te-Deum cu prilejul sărbătoririi zilei de 10 Mai. Au fost de față reprezentanții diplomatici și Colonia română, în frunte cu ministrul României la Roma.

Ziarele închină vibrante articole României,

„Piccolo" scrie: „Cu o justificată mândrie, poporul român a sărbătorit evenimentele ce au consacrat destinul României, consolidându-i armata și dinastia, forțele care i-au asigurat propășirea".

„Giornale d'Italia" spune: „Ca și pentru indivizi, tot așa și pentru popoare, sunt date care parcă se supun unui plan luminos al Providenței. Zece Mai este una din aceste date pentru amica și aliata România.

Sărbătorirea găsește poporul român strâns unit în jurul tânărului Său Rege în aspra luptă pe care o duce, cu armata sa care a dat atâtea dovezi de vitejia și valoarea Sa împotriva dușmanului comun, pentru independența Europei și instaurarea unei noi ordini. Italia este alături de Națiunea Soră în această zi de sărbătoare.

„Tribuna" scrie: „România își serbează independența în plină epocă de războiu, găsind astfel în istoria sa o bine definită continuitate de gând și acțiune. Pe câmpul de luptă al frontului oriental, România a demonstrat și demonstrează în chip luminos, ce mare conștiință rasială, religioasă și politică posedă. Italia participă cu inimă frățească la sărbătoarea românească și salută în armata regelui Mihai, cea mai luminoasă expresie a poporului care, însuflețit de Conducătorul său, participă în mod glorios la formarea ordinei noi".

„Lavoro Fascista" scrie: „Zece Mai este data cea mai reprezentativă pentru istoria română și de aceea poporul o sărbătorește cu atâta legitimă mândrie. Marea luptă la care participă România îi întărește nobilele sale titluri de demnitate și onoare ca și aspirațiile sale justifcate față de teritoriile sale firești. Poporul italian se unește cu cel român în aspirațiile sale tot astfel cum ele se găsesc alături în marea luptă comună.

UN NOU SCHIMB de prizonieri englezi ș italieni s'a făcut zilele trecute în Turcia, la Izmir, în prezența președintelui Crucii Roșii, Internaționale și ai reprezentanților Semilunei turcești.

Trei vapoare italiene au adus prizonieri englezi și tot atâtea engleze au adus prizonieri italieni.

INTREAGA PRESĂ BULGARĂ salută în articole deosebit de lungi și de călduroase, cele mai multe în Pagina I-a, însoțite de portretele Regelui Mihai și Regelui Boris. sărbătoarea românească de 10 Mai.

Se subliniază progresul pe care România l-a făcut dela 1866 până acum, rolul pe care Regele Carol I l-a avut în realizarea acestui progres și în întemeierea Statului Român modern și se arată că cele două țări, România și Bulgaria, care au o istorie paralelă, își înțeleg reciproc și durerile și bucuriile, poporul bulgar fiind din toată inima alături de România, în această zi de sărbătoare românească.

Gazeta „Sentinela" roagă ostașii să-i trimită, scrise, poezii, anecdote și alte întâmplări din viața ostășească.

Adresa: „SENTINELA", Str. Sărindar Nr. 5-7-9 — București.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

In regiunea capului de pod Cuban din Caucazia occidentală, ofensiva armatelor sovietice a fost suspendată în urma pierderilor grele ce le-au suferit bolșevicii în ultimele zile. In sectorul dela Nord-Vest de Novorosisk, a fost numai duel puternic de artilerie; iar în alte sectoare trupele germane ș române au aruncat înapoi unitățile slabe de infanterie inamice, sprijinite de tancuri, care au atacat pozițiile lor. Alte încercări ce le-a făcut inamicul de a debarca forțe pe coasta Mării de Azov, în spatele liniei germane și române, din sectorul Temriuk, au fost zădărnicite. 20 de vase sovietice, încărcate cu trupe, au fost scufundate de bombele avioanelor germane. Intre 29 Aprilie și 10 Mai, în cursul luptelor din Cuban, au fost distruse 227 de tancuri sovietice.

Intre Leningrad și Taganrog — afară de sectorul Lisiciansk și regiunea Kirow — n'a fost nicio activitate de luptă.

Deși în ultimele zile atacurile bolșevice au scăzut în intensitate, anumite noi masări de trupe, lasă să se presupună că bolșevicii nu vor părăsi sforțările lor în acest sector.

Războiul din Africa de Nord

Pe frontul tunisian, rezistența forțelor germano-italiene continuă cu îndârjire pe teritoriul peninsulei Capului Bon, sub presiunea puternică, terestră și mai ales aeriană, a inamicului. Trupele anglo-americane au făcut anumite străpungeri care dau frontului o formă instabilă, dar eroicii apărători continuă să dispute inamicului ultimul metru de pământ, pentru a-l întârzia în atingerea rezultatului final.

Din cercurile germane se subliniază că misiunea strategică pe care o avea de îndeplinit capul de pod tunisian, a fost în cea mai mare parte înfăptuită.

Intr'adevăr, în lunile grele de iarnă de pe frontul de Răsărit, frontul african a imobilizat forțele americane și britanice, oprindu-le să atace fortificațiile europene prin sectorul mediteranian și să absoarbă astfel forțele germane de pe frontul rusesc în momentele critice.

De asemenea, rezultatul din Africa trebue privit ca o luptă cu totul neegală, între cea mai mare parte a forțelor coloniale ale celor două mari imperii mondiale Anglia și America, cărora le-au trebuit luni de zile de sforțări pentru a învinge câteva divizii instruite în grabă și trimise de germani și italieni pe frontul african, într'un moment când surpriza invaziei anglo-americane trebuia să ducă după credința dușmanilor, la un rezultat aproape fulgerător.

Dacă aceste forțe coloniale, strânse de Anglia și Statele-Unite, n'au putut, cu toată superioritatea lor numerică și de armament, să recolteze în Africa decât un succes târzielnic, aceasta dă măsura posibilităților reduse de care dispune în realitate mașina de războiu anglo-americană.

In afară de aceasta, se subliniază că rezultatul din Africa trebue privit prin prisma unei lupte între două puteri maritime prin excelență și alte două puteri, Germania și Italia, a căror forță se bazează mai ales pe trupele de uscat, așa încât era natural ca într'un războiu care se petrecea peste Mări, avantajul puterii navale să-și spună până la urmă cuvântul. Dar acest cuvânt a fost destul de slab și vădește o forță insuficientă pentru alte misiuni grele și pline de riscuri.

In orice caz, cele 6 luni în care anglo-americanii au fost ținuți în Africa, au fost întrebuințate cu folos de Germani și Italieni pentru întărirea coastelor sudice ale Europei.

Așa încât din toate punctele de vedere, menținerea îndelungată a capului de pod african și-a îndeplinit rolul strategic, iar pierderea acestui cap nu poate fi privită ca mare succes deoarece principalul teatru de războiu este Europa, ce se află aproape toată sub stăpânirea Axei.

C. 63.192. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.